

udtalt, at Indenrigsministeren skulde være ubemindiget til at laane til Finantsministeren Reservecens Overskud. Jeg anerkjender ikke, at Indenrigsministeren efter den bestaaende Lovgivning ikke skulde have fri Raadighed over Reservecens Anvendelse, og jeg anerkjender ikke, at den her omhandlede Transaction kan opfattes saaledes, som om den med Nødvendighed maatte medføre Tab for Finantserne og Reservecens. Derimod er det et større Spørgsmaal med Hensyn til Tiden, hvori denne Transaction gaaer ud — det vil naturligviis beroe paa det større eller mindre Overskud, om det under almindelige Forhold er ønskeligt, at Dispositionen strækker sig ud i en lang Tid — men der er jo ikke givet bestemte Regler om, for hvilket Tidspunkt vedkommende Minister kan træffe gyltige Dispositioner. Det ligger i den ministerielle Stillingens Natur, at man ikke troer, at man har et saa overordentlig kort Liv; ligesom Folk ikke troe at de skulde døe pludselig, saaledes troe heller ikke Medlemmerne af et Cabinet, at de skulde faae en hurtig og brat Ende, og jeg tør derfor antage, at min ærede Formands Formand er gaaet ud fra den Forudsætning, at han selv vilde kunne bringe til lykkelig Ende disse forskjellige Transactioner, og at han ikke har tænkt derved at binde sine Eftermænd, men selv at kunne udføre de af ham indgaaede Forpligtelser. Saaledes stiller sig i mine Dine den stedsfundne Transaction for en ubilbet Betragtning. Men naar det forholdes sig saaledes, da kan man ikke andet end finde, at Indenrigsministeren maa være bunden derved. Jeg vil sige: betragt Transactionen som lovstridig, som forbryderisk eller for hvad De ville, men det er en indgaaet Forpligtelse, og en Forpligtelse, som ikke alene min ærede næstforegaaende Formand og den daværende Finantsminister have indgaaet og opretholdt, som ogsaa det derefter følgende Cabinet har anseet for bindende; det løste ikke dette Vaand, men lod det bestaa. Overenskomsten er gaaet i Arv og har allerede en vis Ælde; den er ikke blot gaaet i Arv fra min ærede Formands Formand, men ogsaa fra min ærede umiddelbare Formand som bestemt overtagne, for Indenrigsministeren bin-

dende Forpligtelser. Jeg troer, at hvad De end ville dømmen om det foreliggende Forhold, maa De opretholde de indgaaede Forpligtelser; thi dersom de ikke opretholdes, dersom det skulde vise sig, at de af Kongerigets Indenrigsminister indgaaede Forpligtelser ikke staae faste, vil det svække Tilliden til Regjeringen og dens Credit. Regjeringen vil derved i det hele almindelige Domsomme i den Grad tabe i den nødvendige Afgørelse og Tillid, at man dyrt vilde komme til at betale den Binding, den være noget større eller mindre, hvorom her formustigviis kan være Tale — det vilde, troer jeg, være de dyreste Penge — hvis der overhovedet derved er Penge at tjene — som man paa den Maade indvandt. Jeg maa derfor gjøre Paastand paa, at man ikke lægger Ministeriet Hindringer iveien for at opfylde de indgaaede Forpligtelser. Men vilde en Indenrigsminister paatage sig at bryde disse Forpligtelser, saa maatte han finde en Finantsminister paa Monarchiets Vegne, som vilde finde sig i, at de brødes; men jeg troer, at det vilde være overordentlig vanskeligt; — at man derimod kan finde en Indenrigsminister, som, naar Finantsministeren vilde have Overenskomsten, vil være villig til at finde sig deri, det kan ikke være vanskeligt. Men hvilke Midler er der desuden til at faae en Ophævelse af Overenskomsten fra Indenrigsministerens Side sat igjennem. Tænk Dem, mine Herrer, at disse Penge stode hos en privat Banquier — naturligviis vilde Documentet saa være udstedt i en anden Form, men den Retshæftighed maa man dog tiltroe Ministerene, den ene med den anden, at de ikke behøve at see paa en saa bestemt affattet Formular, for at en indbyrdes Overenskomst skal ansees bindende — tænk Dem altsaa, at en Banquier havde paataget sig en Forpligtelse ligeoverfor Entreprenøren for Jernbanen, som den Finantsministeren har paataget sig, og at derefter Kongerigets Indenrigsminister havde indgaaet den samme Overenskomst med Banquieren som nu med Finantsministeren og sat sig i det samme Forhold til ham, maatte da Indenrigsministeren ikke ligeoverfor denne Banquier ansee sig bunden, og troe de Herrer, at fordi de fik sat en saadan Bestemmelse som den her foreslaaede